

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 338/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesku z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 82/22

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obrazy prawa karnego procesowego w postaci art. 7 KPK w zw. z art. 2 § 1 i § 2 KPK przez błędne przyjęcie, że zeznania świadka M. B. (1) są zgodne z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym i są wiarygodne gdyż zeznania tego świadka są sprzeczne w większości z tym materiałem dowodowym, gdyż świadek ten zeznał, że A. P. powiedziała mu, że cofała z podwórka samochodem, gdy uderzył w nią pojazd oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut obrazy prawa procesowego należało uznać za niezasadny.</p> <p>Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyrok SA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 224/21).</p> <p>Wskazywany przez obrońcę świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Na miejscu zjawił się po usłyszeniu odgłosów dobiegających z wypadku.</p> <p>Relacja, którą pokrzywdzona mu opisywała, iż cofała, dotyczy opisu całego przebiegu zdarzenia. Wskazała jaką czynność wykonywała w danej chwili, biorąc pod uwagę całokształt sytuacji, nie zaś sam moment uderzenia. Samo zdarzenie było dynamiczne, którego pokrzywdzona się nie spodziewała. Jak zeznała, po wykonaniu manewru cofania, zatrzymała się na jezdni aby zamknąć bramę, choć mogła zjechać na pobocze, by nie powodować utrudnień dla innych samochodów.</p> <p>W niniejszym postępowaniu została przeprowadzona opinia biegłego</p>	

z zakresu badania wypadków drogowych. Na podstawie tej opinii ustalono przebieg zdarzenia. Dokonano pomiarów, które przy właściwym podstawieniu do wzoru i obliczeniu, wykazały że oskarżony jechał z prędkością ponad dopuszczalną i nie zachował należytej ostrożności bez obserwacji drogi i otoczenia. Pokrzywdzona nie znalazła się nagle na drodze, wprost przed maską samochodu oskarżonego. Jej postępowanie było wprawdzie nieprawidłowe i przyczyniło się do zdarzenia, lecz nie wyłącza w żaden sposób winy oskarżonego.

Należy przy tym podkreślić, że obrońca, podnosząc powyższy argument, dokonał tego wybiórczo. Nie zostało wzięte pod uwagę zeznanie tego świadka, w którym wskazywał on, że oskarżony jeździł tą ulicą bardzo szybko i niebezpiecznie. Pozostali świadkowie również zeznawali, iż oskarżony prowadził w sposób brawurowy i z niebezpieczną prędkością. Ponadto, Sąd Orzekający, w uzasadnieniu dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, przy czym także uznano jej przyczynienie się do zaistnienia tego zdarzenia, ze względu na „trwanie” na jezdni, nie zjechanie na pobocze, aby nie przeszkadzać innym uczestnikom ruchu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Orzekający dokonał oceny zakresu odpowiedzialności oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarówno zeznania pokrzywdzonej A. P. oraz świadka M. B. (1) należy uznać za

w pełni zasługujące na wiarę. Apelacja obrońcy oskarżonego ukierunkowana jest na polemiką z ustalonym stanem faktycznym i wydanym wyrokiem oraz ma na celu umniejszenie winy oskarżonego.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza prawa karnego procesowego w postaci art. 7 KPK w zw. z art. 2 § 1 i § 2 KPK przez błędne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonej A. P., że oskarżony najechał na jej samochód, gdy samochód ten nie był w ruchu, skoro obiektywnemu świadkowi M. B. (1) przekazała po wypadku informacje, że oskarżony uderzył w jej samochód, gdy dokonywała ona manewru cofania i włączania się do ruchu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut należało uznać za niezasadny. Zarzut w tym punkcie, został uzasadniony w punkcie 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza prawa procesowego w postaci art. 392 § 1 KPK poprzez odczytanie na rozprawie zeznań świadka G. z k. 377- 378 gdyż konieczne było bezpośrednie przesłuchanie tego świadka celem wyjaśnienia czy obrażenia ciała pokrzywdzonej opisane w akcie oskarżenia są częściowo lub w większej części wynikiem urazu jakiego doznała pokrzywdzona w wypadku komunikacyjnym kilkanaście lat wcześniej, który to</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	zarzut podniósł oskarżony w swoich wyjaśnieniach.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Wskazany przepis z art. 392 § 1 k.p.k. stanowi że wolno odczytywać na rozprawie głównej protokoły przesłuchania świadków i oskarżonych, sporządzone w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę, gdy bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne, a żadna z obecnych stron temu się nie sprzeciwia.</p> <p>Z protokołu rozprawy, która odbyła się w dniu 16 sierpnia 2022 r. jasno i bezsprzecznie wynika, iż obecny na niej oskarżony nie zgłaszał zastrzeżeń do odczytania protokołu tego świadka, a tym samym nie był temu przeciwny. Oskarżony, jako strona postępowania miał prawo do osobistego działania w procesie.</p> <p>Należy także wskazać, iż bezpośrednio przesłuchanie wskazanego świadka nie było niezbędne. Składał on zeznania na okoliczność tego, że pokrzywdzona zgłosiła się do niego z niedosłuchem ucha lewego i przeprowadzone badania wykazały, że jest to niedosłuch, którego nie można uznać za prawidłowy biorąc pod uwagę wiek pokrzywdzonej i okoliczności iż systematycznie tracimy słuch w uszach. Jego zeznania wskazują, że przed zdarzeniem z niniejszego postępowania, pokrzywdzona nie leczyła się u niego z powodu</p>		

chorób uszu. Ponadto, jak pokrzywdzona wskazała, w wypadku komunikacyjnym, w którym uczestniczyła kilkanaście lat temu, doznała złamania potylicznego, i nie miała obrażeń związanych z uszkodzeniem słuchu.

Należy także zaznaczyć, że w celu stwierdzenia doznanych obrażeń, w toku postępowania został powołany biegły otolaryngolog, a więc specjalista w dziedzinie chorób zlokalizowanych w obrębie głowy, w szczególności nosa i uszu. Sporządził on kompleksową opinię, która wskazuje, że doznane przez pokrzywdzoną obrażenia, mogły powstać w opisywanych przez nią okolicznościach i jednocześnie wyjaśnia, że brak jest dokumentów, które mogłyby przemawiać za tą dysfunkcją istniejącą przed zdarzeniem z niniejszego postępowania.

Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza prawa procesowego w postaci art. 167 i art. 170 KPK przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania biegłego otolaryngologa S. Ł., który to dowód Sąd dopuścił wcześniej, a który nie stawiał się na rozprawę w dniu 4 sierpnia 2022r. a to związku z zarzutem oskarżonego, że uraz pokrzywdzonej opisany w zarzucie może być w części lub w całości skutkiem innego wypadku drogowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut należało uznać za niezasadny.		

„Art. 167 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia dowodów - tak z urzędu, jak i na wniosek stron - ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Innymi słowy - w zakresie w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. W procesie dochodzenia do prawdy obiektywnej potrzeba przeprowadzenia dowodów aktualizuje się wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia” (wyrok SA w Warszawie z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 221/20).

W niniejszym postępowaniu, został powołany biegły z zakresu otolaryngologii S. Ł.. Sporządził on pisemną opinię dotyczącą stanu zdrowia pokrzywdzonej. Opinia pozostaje w korelacji z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie, nie budzi sprzeczności. Powołany biegły jest specjalistą w dziedzinie chorób zlokalizowanych w obrębie głowy, w szczególności nosa i uszu. Wbrew zarzutowi, nie zachodziła konieczność jego przesłuchania na rozprawie, gdyż wydana opinia wyczerpująco odpowiada na zadanie mu pytania, a Sąd I Instancji zasadnie nie uznał, iż w świetle zgromadzonych dowodów zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości, które skutkują koniecznością przesłuchania biegłego. Jednocześnie, należy wskazać, że osoby, do których udała się pokrzywdzona nie wskazywali, aby leczyła się ona przed zdarzeniem z powodu takich urazów. W dokumentacji medycznej nie odnotowano obecności niedosłuchu

<p>ucha lewego przed zdarzeniem. Biegły wydający opinię, wskazał iż występujący niedosłuch mógł powstać wskutek urazu z 3 kwietnia 2021 r. Zarówno on, jak i laryngolog, do którego udała się pokrzywdzona, wyjaśnili iż brak jest dokumentacji medycznej, która by wskazywała na jej leczenie z powodu tej dysfunkcji przed dniem zdarzenia.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Obraza prawa procesowego art. 201 KPK poprzez zaniechanie przesłuchania biegłych lekarzy S. Ł. oraz lekarza chirurgii ogólnej W. S. (1) lub poprzez zaniechanie dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza lub instytutu lekarskiego w związku z stwierdzeniem przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu Wyroku (k. 7 wiersz 5 do 17 od dołu karty tego Wyroku), że zachodzi istotna sprzeczność pomiędzy opiniami tych biegłych co do obrażeń ciała pokrzywdzonej, a co ma istotny wpływ na ewentualną zmianę kwalifikacji prawnej zarzutu z przestępstwa na zarzut wykroczenia skoro wg ustaleń Sądu biegły W. S. uznał, że obrażenia ciała pokrzywdzonej są poniżej 7 dni, a nadto żaden biegły nie oceniał czy obrażenia ciała pokrzywdzonej są w części wynikiem wcześniejszego urazu z wypadku komunikacyjnego, co zarzucał oskarżony w wyjaśnieniach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut należało uznać za niezasadny.		

Jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką jej podważenia i następnie dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k. (wyrok SO w Siedlcach z dnia 31 maja 2022 r., sygn. akt II Ka 147/22).

Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku jasno wskazał zachodzącą sprzeczność oraz wyjaśnił z jakich powodów uznał opinię biegłego S. Ł. za kompletną. Powołany biegły jest specjalistą z zakresu otolaryngologii, a więc posiada zdecydowanie większą wiedzę na temat chorób zlokalizowanych w obrębie głowy, aniżeli biegły z zakresu chirurgii ogólnej. Wobec tego, jego autorytet jest w tej dziedzinie większy.

Przeprowadzona opinia jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Konieczność przeprowadzenia nowej opinii wywołuje fakt, iż opinia zawiera twierdzenia ze sobą sprzeczne, i nie spełnia tym samym warunku przekonywalności. W razie sprzeczności między opiniami biegłych konieczność ponownego wezwania tych samych biegłych albo nowych biegłych powstaje tylko wtedy, gdy te sprzeczności uniemożliwiają sądowi orzekającemu zajęcie stanowiska w kwestiach będących przedmiotem opinii i mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (C. Kulesza [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, art. 201.).

Należy przy tym zaznaczyć, iż biegły z zakresu chirurgii ogólnej

wydał opinię, która dotyczyła obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy oraz odcinka szyjnego i piersiowego, a więc nie była ona ukierunkowana stricte na urazy związane z niedosłuchem. Tym także nie zajmuje się lekarz chirurgii ogólnej. Ze względu na brak poprawy słyszenia, ponad pół roku po wypadku, pokrzywdzona wykonała badania słuchu. Wyniki tego badania wskazują, iż w lewym uchu posiada niedosłuch. Pomimo, iż wszyscy na przestrzeni lat, tracimy systematycznie słuch, to częstotliwość niedosłuchu występującą u pokrzywdzonej nie można uznać za prawidłową. Wskutek braku poprawy słyszenia, także po zażywaniu leków, wskazano naruszenie narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Konieczność przeprowadzenia nowej opinii, należy do oceny Sądu, Jednocześnie należy przy tym wskazać, iż oskarżony w toku sprawy nie składał wniosków dowodowych. Nie żądał on także uzupełnienia postępowania dowodowego. Jego zarzut zawarty w wyjaśnieniach dotyczy wypadku sprzed kilkunastu lat, na podstawie którego próbuje on umniejszyć swoją winę.

Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Obraza prawa procesowego w postaci art. 201 KPK poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego ds. wypadków komunikacyjnych wobec pominięcia przez biegłego M. M. istotnej okoliczności, że samochód oskarżonego posiadał układ hamulcowy z (...), który powoduje, że w trakcie hamowania samochód nie pozostawia śladów na jezdni, a technicy kryminalistyki</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>M. P. i H. B. przy sporządzaniu protokołu oględzin posługiwali się urządzeniem w postaci Aparatu cyfrowego (...) 7200 który nie identyfikuje śladów hamowania z systemem (...) – wskutek czego koniecznym będzie przesłuchanie w charakterze świadków tych techników i uzupełniającego przesłuchania M. O. i M. B. (2) czy rzeczywiście na jezdni ujawniono ślady hamowania i jakie, tym bardziej, że ze szkicu wynika, że ślady hamowania kończą się kilka metrów na miejscu wypadku co nasuwa przypuszczenie, że nie pochodzą one od samochodu oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego należało uznać jako niezasadny.</p> <p>„Fakt, że dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w rozważania natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wyprowadzone w sprawie wnioski - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i ten organ procesowy decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania określające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i</p>		

niesprzeczna oraz, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności” (postanowienie SN z dnia 30 marca 2021 r., sygn. akt III KK 82/21).

W niniejszym postępowaniu, został powołany biegły z zakresu ds. wypadków drogowych. Sporządził opinię, która jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Odpowiada w pełni na zadane mu pytania. Wyjaśnia prawdopodobny przebieg zdarzenia. Obecni na miejscu w dniu zdarzenia funkcjonariusze wykonali pomiary, sporządzili niezbędną dokumentację, w tym także fotograficzną. Osoby dokonujące wskazanych czynności, są osobami do tego uprawnionymi, które posiadają właściwe umiejętności w tym zakresie poparte doświadczeniem zawodowym.

Wskazana dokumentacja fotograficzna zawiera ślady rozpoczęcia hamowania kół samochodu oskarżonego. Sporządzono także szkic kolizji drogowej, na które został uwidoczniony tor jazdy oskarżonego. Ze śladów oraz z tego szkicu bezsprzecznie wynika, iż oskarżony nie poruszał się prawą stroną jezdni, lecz znajdował się na środku. Po rozpoczęciu hamowania, jego tor jazdy kierował się w stronę prawego pobocza, co można zauważyć na dołączonych do akt fotografiach.

Na podstawie tych czynności została sporządzona opinia biegłego ds. wypadków drogowych. W zawartym w niej punkcie 9 istnieje informacja wskazująca, że ślad hamowania kół samochodu oskarżonego kończy się w dalszej odległości niż miejsce w którym się faktycznie znajdował pojazd, przy uwzględnieniu iż

nie był on przestawiany. Biegły analizując dokumentację fotograficzną, wskazał iż ślad został zmierzony prawidłowo, a zmiana powypadkowego położenia pojazdy mogła wynikać np. z jego „stoczenia”.

Biegły jest osobą bezstronną wobec stron postępowania, posiada należyłą wiedzę w dziedzinie w jakiej wydawał opinię. Jego opinia jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności. Sytuacja, w której opinia nie jest przekonywująca dla stron postępowania, nie może stanowić przesłanki do dopuszczenia innej opinii. Powołany biegły należycie sporządził opinię, w pełni odpowiadając na zadane mu pytania. Ponadto, składając zeznania przed Sądem dodatkowo wyjaśnił pewne kwestie, wskazując iż jego ocena całości zdarzenia opierała się na przyjęciu wersji korzystniejszej dla oskarżonego.

Lp.	Zarzut	
3.7.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę Wyroku, że ślad hamowania o długości 30, 2 m będący podstawą opinii biegłego pochodzi od samochodu oskarżonego czemu zaprzeczył oskarżony, a którego to zarzutu oskarżonego nie zweryfikowano w trakcie czynności procesowych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut należało uznać za niezasadny. Na miejscu zdarzenia zostały wykonane niezbędne pomiary, sporządzono odpowiednie		

protokoły, wykonano dokumentację fotograficzną. Wszystkie te czynności zostały przeprowadzone przez uprawnione do tego osoby, które posiadają właściwe umiejętności w tym zakresie poparte doświadczeniem zawodowym. Jednym z wykonanych pomiarów był pomiar długości śladu hamowania, który w najdłuższym miejscu pochodzącym od prawego koła wynosił 30,2 m.

Sąd zgromadzone dowody ocenił swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu wyroku wskazał, którym przyznał walor wiarygodności, a którym go odmówił. I tak, za niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego. Jego wyjaśnienia przeczyły pozostałym zgromadzonym dowodom i są one ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności. Sporządzono opinię, na podstawie której obliczono prędkość z jaką on się poruszał, czym obalono jego twierdzenia, że poruszał się z ustaloną prędkością administracyjną. Tym samym, twierdzenia obrońcy, iż ślad hamowania nie pochodzi od samochodu oskarżonego, gdyż oskarżony temu zaprzeczył są próbą zrzucenia odpowiedzialności za zdarzenie na pokrzywdzoną.

Wykonana dokumentacja fotograficzna i na jej podstawie szkic kolizji drogowej wskazuje tor jazdy oskarżonego z uwzględnieniem uwidocznionego śladu hamowania. Pomiar został sporządzony przez właściwe osoby, brak było wskazań, by uznawać iż ślad ten należy do samochodu oskarżonego. Wydano w sprawie opinię, która jasno wykazała sprawstwo oskarżonego, przyjmując

<p>wersję korzystniejszą dla niego, z uwzględnieniem iż pokrzywdzona przyczyniła się do zdarzenia. Należy zaznaczyć, iż oskarżony poruszał się w prędkością nadmierną, co zeznali także świadkowie, którzy widzieli oskarżonego jadącego drogą. Nie obserwował on należycie drogi, wobec czego jego reakcja na zaistniałe na drodze przeszkody było opóźniona.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego Wyroku, który miał wpływ na treść tego Wyroku przez nieuzasadnione i błędne przyjęcie, że pokrzywdzona A. P. doznała obrażeń ciała na czas powyżej dni 7 trwający w następstwie wypadku komunikacyjnego w oparciu o opinię biegłego lekarza S. Ł. mimo, że w pierwszej opinii innego biegłego W. S. (3) o specjalności chirurgii ogólnej Sąd stwierdził, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała na czas poniżej dni 7 trwający, a mimo to Sąd nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy tymi opiniami zaniechując uzupełnienia tych opinii lub skonfrontowania biegłych względnie dopuszczenie dowodu z opinii kliniki medycznej (k. 7 wiersz od 5 do 15 uzasadnienia Wyroku)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut należało uznać jako niezasadny.</p> <p>Faktem jest, iż została sporządzona opinie biegłego z zakresu chirurgii ogólnej. Biegły wydał ją w oparciu o komputerową tomografię</p>		

głowy, kręgosłupa szyjnego i piersiowego, oraz ścian klatki piersiowej, na których ból uskarżała się pokrzywdzona po wypadku z niniejszego postępowania. Biegły ten stwierdził stłuczenia tych obszarów ciała, które mogły powstać w wyniku wypadku. Jednak jak można stwierdzić, bez przeprowadzenia dodatkowej opinii, biegły z zakresu chirurgii ogólnej nie wykonywał badań u pokrzywdzonej z zakresu narządów słuchu, a tym samym nie można jednocześnie powiedzieć, że posiada on w tym zakresie stosowną i specjalistyczną wiedzę. Jego praca opiera się na leczeniu operacyjnym chorób i urazów.

Wobec powyższego, a także w świetle okoliczności, iż pokrzywdzona korzystała z pomocy laryngologa po zdarzeniu, konieczne stało się powołanie biegłego z tego zakresu specjalności. Opinia biegłego z zakresu otolaryngologii opiera się w głównej mierze na dokumentacji medycznej pokrzywdzonej pochodzącej z Poradni Otolaryngologicznej w L., Biegły ten, mający właściwą wiedzę w tym zakresie, odpowiadając na pytania zawarte w powołaniu go w tym charakterze, rozpoznał u pokrzywdzonej pourazowy niedosłuch ucha lewego, który stanowi naruszenie narządów ciała na okres powyżej 7 dni, a więc ma charakter trwały.

Do zadań Sądu należy ocena opinii w oparciu o badania jej strony konstrukcyjnej, zgodności z zakresem ekspertyzy, poprawności metodologicznej badań, komunikatywności części sprawozdawczej oraz logiczności wniosków.

Słusznie Sąd Orzekający stwierdził, iż powołany biegły z zakresu otolaryngologii jest specjalistą w tej dziedzinie, tym samym jego autorytet jest większy. Sporządzona przez niego opinia jest kompleksowa, nie zawiera sprzeczności, co wskazał w uzasadnieniu. Strony obecne na rozprawie, w tym przede wszystkim oskarżony nie żądali uzupełnienia postępowania dowodowego. Zachodzące w niej odmienne twierdzenia nie powodują w sprzeczności w takim zakresie, aby konieczne stało się powołanie innych biegłych bądź skonfrontowanie tych, którzy wydali opinie, gdyż są oni biegłymi z zakresu różnych specjalności.

Lp.	Zarzut	
3.9.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść tego wyroku przez bezpodstawne i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym danie wiary pokrzywdzonej A. P., że oskarżony najechał na jej samochód, gdy ona zamykała bramę, a samochód blokował obydwa pasy ruchu jezdni podczas, gdy w istocie oskarżony uderzył w jej samochód, gdy kończyła ona manewr cofania pozbawiając oskarżonego możliwości uniknięcia wypadku, co znajduje uzasadnienie w wariancie I opinii, że od momentu powstania zagrożenia przez cofający samochód do chwili wypadku upłynęło zaledwie 1,5 s , a brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony widział cofający samochód co najmniej z odległości 77</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut należało uznać jako niezasadny.</p> <p>W przeprowadzonej opinii z zakresu badania wypadków drogowych, biegły sporządził dwie wersje przebiegu zdarzenia. Sąd Orzekający, na podstawie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, a także opierając się na zasadach logiki i doświadczenia życiowego, ustalił przebieg zdarzenia przyjmując II wersję analizowaną przez biegłego. Słusznie Sąd wskazał, że pokrzywdzona, po wykonaniu manewru cofania, nie zjechała z drogi pomimo posiadanej możliwości i stała w tej samej pozycji przez jakiś czas, próbując zamknąć bramę wjazdową na posesję. Nie było podstaw do tego, aby odmówić jej zeznaniom wiarygodności, gdyż wskazała w jakiej pozycji się znajdowała niczego nie ukrywając. Przedstawiła stan faktyczny zgodny z rzeczywistością, który także wykazano w sporządzonej opinii. Tym samym nie można uznać, że wyjechała ona nagle przed samochód oskarżonego, poruszający się drogą.</p> <p>Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału, dokonano obliczeń, w których wykazano prędkość z jaką poruszał się oskarżony. Wskazano, że wyjazd z posesji pokrzywdzonej jest widoczny z odległości około 130 m, a minimalny zakres widoczności dla oskarżonego wynosił 77,7m. Wykonano obliczenia, w których wykazano, iż droga zatrzymania dla pojazdu poruszającego się</p>	

z prędkością 81,8m km/h wynosi 59,5 m. W świetle zgromadzonego materiału oraz wykonanych obliczeń, wynika iż gdyby oskarżony zachował należytą ostrożność obserwując drogę, to nawet poruszając się z obliczoną, nadmierną prędkością, mógłby uniknąć zderzenia z samochodem pokrzywdzonej. Ślady hamowania na miejscu zdarzenia wynoszące 30,2 m. ewidentnie wskazują na opóźnioną reakcję oskarżonego i brak należytej obserwacji drogi, w sytuacji gdy pokrzywdzona znajdowała się cały czas na jezdni, a więc nie wyjechała nagle przed maskę samochodu oskarżonego.

Lp.

Zarzut

3.10.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść tego wyroku przez nieuzasadnione i błędne oraz sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym ustalenie, że oskarżony dniu 3 kwietnia 2021 r. poruszając się samochodem osobowym (...) w miejscowości B. nie obserwował należyte drogi a szczególnie czy na jego pasie jezdni znajduje się inny pojazd i nie zachował przy tym wymaganej ostrożności w sytuacji gdy na obydwu pasach jezdni znajdował się samochód pokrzywdzonej A. P. w wyniku czego zderzył się z samochodem osobowym marki H. (...) powodując obrażenia ciała u pokrzywdzonej powyżej dni 7 trwający, gdyż brak jest dowodów wskazujących na to, że oskarżony widział samochód pokrzywdzonej na drugim pasie ruchu z odległości przyjętej przez biegłego podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>że pokrzywdzona cofając tylną częścią samochodu zablokowała oskarżonemu jezdnię w sposób nagły gdy jego samochód był w odległości znacznie mniejszej niż 30 metrów od samochodu pokrzywdzonej wskutek czego nie mógł ominąć samochodu pokrzywdzonej, ani zatrzymać go a tym samym nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa tym bardziej, że nie ma pewności, że pozostawiony na jezdni ślad hamowania o długości 30.2 m będący podstawą ustalenia prędkości oskarżonego pochodzi od jego samochodu.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut należało uznać jako niezasadny.</p> <p>Na miejscu zdarzenia sporządzono protokoły oraz wykonane zostały pomiary przez technika kryminalistyki, posiadającego umiejętności w tym zakresie. Na podstawie tego, została sporządzona opinia. Zmierzono długość śladu hamowania pojazdu, którym poruszał się oskarżony.</p> <p>Oskarżony, co zostało uzasadnione w punkcie 3.9 uzasadnienia, w sytuacji zachowania należytej ostrożności, obserwacji drogi oraz zachowania prawidłowej, dopuszczalnej prędkości miał możliwość uniknięcia zderzenia pojazdów. Należy podkreślić, iż Sąd I Instancji w uzasadnieniu swojego wyroku wskazał jednocześnie, że postępowanie pokrzywdzonej przyczyniło się do zdarzenia. Po upewnieniu się, że nie nadjeżdża żaden pojazd, wykonała manewr</p>		

cofania zatrzymując się na drodze. Przekroczyła przy tym umowną oś jezdni i tam się zatrzymała, usiłując zamknąć bramę wjazdową. Jej zachowanie było błędne, gdyż utrudniała tym poruszanie się po drodze innym pojazdom. Tym bardziej, że miała możliwość zjechania z drogi na plac przed swoją posesją i wtedy oczekiwać na zadziałanie systemu zamykania bramy.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także wnioski opinii biegłego z zakresu badania wypadków drogowych, należy przyznać, w myśl za Sądem Orzekającym, iż postępowanie pokrzywdzonej przyczyniło się do zdarzenia. Niemniej jednak, ślad hamowania pochodzi od samochodu oskarżonego. Twierdzenia obrońcy, które poddają to w wątpliwość są niezasadne. Zgromadzone w aktach sprawy fotografie z miejsca zdarzenia, usytuowanie samochodów na drodze, a także sfotografowany ślad hamowania jednoznacznie wskazuje, iż był to ślad pochodzący z samochodu oskarżonego. Jak wynika z fotografii, oskarżony znajdował się bliżej środka jezdni, gdyż wskazuje na to uwidoczniony ślad hamowania, który kieruje się w kierunku prawego pobocza drogi. Należyta obserwacja, połączona z zareagowaniem we właściwym czasie pomogłaby uniknąć zderzenia pojazdu oskarżonego z pojazdem pokrzywdzonej. Oskarżony dopuścił się naruszenia reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie z zamiarem ewentualnym. Wiedział, że swoim zachowaniem może naruszyć te reguły, gdyż w przeszłości był już karany mandatem za przekroczenie prędkości. Ponadto jak sam zeznał na rozprawie, jeździ

<p>samochodem jako kierowca: „trochę ostrożnie, trochę nie”.</p> <p>Przyjęta przez biegłego odległość, z której oskarżony mógł zauważyć pokrzywdzoną wynika właśnie z należytej obserwacji otoczenia, ostrożnej i uważnej jazdy, a także warunków i okoliczności panujących w dniu zdarzenia. Widoczność w tym dniu była dobra, nie występowały opady deszczu. Droga, w której kierunku oskarżony się poruszał była prosta, ze wzniesieniem, lecz nie zadrzewiona.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.11.	<p>Obraza prawa karnego procesowego w postaci art. 5 KPK poprzez niezastosowanie zasady domniemania niewinności oskarżonego wg której należało uniewinnić oskarżonego wobec braku dowodów potwierdzających jego winę w sposób ustalony przez Sąd.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego jest całkowicie chybiony.</p> <p>Dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale konieczne jest wykazanie, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (postanowienie SN z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt I KK 72/22).</p>		

Sąd Orzekający w uzasadnieniu wskazał jakim dowodom i w jakim zakresie przyznał walor wiarygodności i dlaczego innym go odmówił. W niniejszym postępowaniu dopuszczono opinie, które zostały sporządzone przez bezstronnych fachowców, mających właściwą wiedzę w danej dziedzinie. Opinia biegłego z zakresu ds. wypadków drogowych wykazała sprawstwo oskarżonego. Zgromadzone dowody w sprawie, wykonane pomiary z miejsca zdarzenia wykazują twierdzenia inne, niż podawane przez oskarżonego, który usiłuje umniejszyć swoją winę. Wydana opinia podaje dwie wersje zdarzenia. Należy zaznaczyć, iż przyjęto wersję korzystniejszą dla oskarżonego, w której pokrzywdzona także przyczyniła się do zaistnienia wypadku drogowego, nie usuwając się z pasa drogowego. Jednak niezależnie od tego, wykazano iż oskarżony nie poruszał się z dozwoloną prędkością 50 km/h, lecz z prędkością 81,8 km/h. Przede wszystkim wykazano, że przy należytej obserwacji drogi, uniknąłby zderzenia z samochodem pokrzywdzonej.

Należy także zaznaczyć, iż oskarżony jest znany w miejscu zamieszkania z brawurowej i szybkiej jazdy samochodem. Świadczą o tym także nałożone na niego mandaty karne za przekroczenie prędkości, uprzednią karalność. Oskarżony notorycznie nie przestrzega przepisów ruchu drogowego i nie stosuje się do obowiązujących ograniczeń prędkości. Jego twierdzenia, iż jechał zgodnie z dozwoloną prędkością, są próbą uniknięcia odpowiedzialności za zdarzenie.

Wniosek		
Obróńca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego Wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu zarzutu w akcie oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego jest chybiony. Przeprowadzone w sprawie postępowanie potwierdziło zasadność przypisanego oskarżonemu przestępstwa, zatem ustalenie jego sprawstwa i winy było w pełni prawidłowe. Sąd Odwoławczy podzielił prawidłowość ustaleń Sądu Orzekającego, zatem uniewinnienie oskarżonego nie jest możliwe.		
Wniosek		
Obróńca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji celem przeprowadzenia dowodów wskazanych w apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Dokonane bowiem przez Sąd Orzekający ustalenia i subsumcja prawna zachowania oskarżonego są prawidłowe, nie		

wymagają zatem żadnej korekty, czy też uzupełnienia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok należało uznać za słuszny i trafny. Ocena dowodów została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności, a uzasadnienie logicznie przekonuje do zajętogo stanowiska oraz do poszczególnych rozstrzygnięć.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego G. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 140 zł, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 120 zł.
----	---

7. PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do całości wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana